

Μερικὲς τὶς φωτίζουνε κεριά. Καντηλέρια ἀνθίζουν, σὰν στὸ σκιόφωτὸ τῶν ἐκκλησιῶν, κ' οἱ μυστικόπαθες τοῦτες δεντρότητες φυλάγουν τὸ ἐγκαταλειμμένο ἐμπόρευμα.

Μόνα τὰ καφενεῖα φέγγουνε καὶ τὰ ἐστιατόρια καίουν: τὰ μέρη ὅπου τρώει κανεὶς καὶ πὺν πίνει.

Ὁ μπάγκος τοῦ ταβερνιάρη εἶνε τὸ τεχνητὸ καράβι πὺν φευγατίζει γιὰ τῆς λησιμονίας τὴ χώρα τοὺς ταξιδιώτες πὺν πλήγωσαν οἱ ὀδυνηροὶ δρόμοι τῆς ζωῆς.

Τὰ σκότη κατέβηκαν στὴ Γῆ γιὰ νὰ διώξουν τὴν ὀπτασία τοῦ Θεοῦ.

Κ' ἡ γῆ εἶν' ἕνας κῆπος δίχως λούλουδα πὺν κατέστρεψεν ἡ καταιγίδα, ἕνας μαῦρος κῆπος ὅπου δὲν ἀγγίζει πιὰ τὴ φτεροῦγα τῶν εὐωδιῶν ἢ σοιὰ πὺν διαβαίνει. Στὰ σταυροδρόμια εἶνε φυτεμένη ἡ σπινθηρόβολη ρομφαία τοῦ ἀγγέλου, πὺν ἀναπληρώνει τὸν ταπεινὸ σταυρὸ τοῦ Θεοῦ. Σκεπασμένες φόρμες ὑποφέρουν, σκεπασμένες φόρμες κλαίει, ὑποὺλες φόρμες σκοτώνουν. Βρῦσες τραγουδοῦν τῶν δακρῶν τὸν ἕμνο, πλατειεὲς χαβοῦζες συγκινοῦνται ἀπὸ τὴ χλιαρότητα τοῦ αἵματος.

Ἦρθαν οἱ μέρες πὺν θριαμβεύει ἡ δόξα, ἔφταξεν ἡ μέρα τῆς δόξας.

Τὰ σκότη εἶνε στοὺς δρόμους, τὰ σκότη εἶνε μέσα στὶς ψυχές.

Ἡ γέρικη τριάδα τ' οὐρανοῦ δὲ φωτολάμπει πιὰ κάτω ἀπὸ τ' ἄστρα.

Ἦρθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου. Καὶ νὰ πὺν ἀνάμεσα ἀπὸ τὴ νύχτα, σὰ φάροι, καίνε τὰ νέα σύμβολα: τὸ καφενεῖο, τὸ ἐστιατόριο, ὁ στρατιώτης.

Ἡ ἄβυσσος ἀνοίγει, ὁ θάνατος μεγαλώνει.

Πότε λοιπὸν θὲ νᾶρθει τὸ φῶς νὰ σκουπίσει τὸ σταῦλο τῶν χροίων πὺν κλείνει ἐντὸς του τὸ πνεῦμα.

En passant...

PHILÉAS LEBESGUE :

ΟΤΑΝ ΣΚΥΒΩ ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ.

Ὅταν σκύβω στὸ παράθυρο καὶ βλέπω τὴ γῆ γονατισμένη κάτω ἀπ' τὸν οὐρανὸ, μὲ τὶς προσφορὲς τῆς ἀνοιξιάτικων μπουκέτων, βλασταριῶν πὺν σκάνουν, καὶ ὀλότρεμης πρασινάδας, μιὰ θρησκευτικὴ συγκίνηση νοιώθω μέσα μου κ' ἡ καρδιά μου μοσχοβολᾷ ἀπὸ ἀγάπη.

Ἀνοίγει σὰν ἕνα λουλοῦδι ἄλλο, ὡς προσφορὰ πρὸς τὴ μαγιάτικη αὐγή. Μὰ ξάφνου ἀκούω ν' ἀνεβαίνει ἀπὸ τὰ βάθη ἕνα παρόπιον βαρὺ καὶ συγκεχυμένο πὺν κυλᾷ μέσα στὸν ὀρίζοντα.

Ἀκούω ν' ἀλυχτοῦν οἱ σκύλοι τοῦ πολέμου, ἀκούω νὰ χτυπᾷ τὸ σφυρὶ τοῦ Θανάτου, κ' ἡ ἀγωνία μὲ σφίγγει ὀλοένα.

Τοῦ κάκου σαλεύω, καὶ γιὰ ν' ἀποκοιμήσω τὸν πόνο μου κρούω τὶς ἄγιες καμπανοῦλες τῆς Δόξας, μάταια ἀναπολῶ τὸ αὐστηρὸ πρόσωπο τῆς Πατρίδας, τοῦ κάκου λέω καὶ ξαναλέω στὸν ἑαυτὸ

μου πὼς ὁ Νόμος τῆς Ζωῆς ἀπαιτεῖ ὅπως αἱματωμένες σάρκες συνθλιφτοῦν μέσα σὲ ἀνάληγτες σιαγόνες, πὼς οἱ σκισμένες καρδιές πρέπει νὰ διαλαλήσουν τὸν καημὸ τους στοὺς τέσσερις ἀνέμους καὶ οἱ βραχνοὶ λαιμοὶ νὰ ζαρώσουν ἀπὸ ἀτέλειωτα ἀγκομαχητά, γιὰ νὰ συναρπάσουν ἓνα σκληρὸ θεὸ ποῦ θέλει νὰ γεννηθεῖ ἢ ν' ἀναστηθεῖ δὲν ξέρω νὰ ἐμποδίσω τὸν ἑαυτὸ μου ἀπὸ τοῦ νὰ ὑποφέρει μαζὶ μὲ κείνους ποῦ πονοῦν καὶ τὸν αἰσθάνουμαι, σὰν αὐτούς, νὰ εἶναι ἓνα φτωχὸ ζωντανὸ ἀντικείμενο ποῦ θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ δώσει ὅτι δικό του γιὰ ἓνα ἰδανικό, μὰ ποῦ τίποτα πιά δὲν μπορεῖ νὰ χαροποιήσῃ.

* Ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Soi-Même».

ΣΤΟ ΓΙΟΦΥΡΑΚΙ.

Στὸ ξυλῆνιο γιοφυράκι, Ἐκείνη ἦρθε κ' ἔσκυψε. Τὸ κῆμα ἦσوخα βαράει πάνω στις ὄχθες. Ὁ οὐρανὸς ἀφίνει νὰ πέφτουν μέσα στὸ νερὸ βαρύτεμα πετράδια κ' ἡ νύχτα ἢ τουρτουριάρια, σιγανοκλαίει τυλιγμένη στὸ γκριζο φόρεμά της.

Στὸ ξύλινο γιοφυράκι ἔχει ἡ κοπέλα ἀκκουμπίσει.

Γιατί ὁ ἀνεμὸς νὰ φυσσάει στὸ λαγκάδι ἀπάνω τ' ἀρώματα τοῦτα τῶν πεθαμένων ρόδων;

Μήπως γιατί ἡ χτεσινὴ καταιγίδα κατέστρεψε τὸν κῆπο;

Μήπως ἐπειδὴ ἡ ἀγωνιώδης καρδιὰ τῶν χηρεμένων γυναικῶν ἔσμιξε μὲ τὴ νύχτα πάρα πολλοὺς θλίβερους ἀναστεναγμούς;

Μήπως ἐπειδὴ πάρα πολλὰ ξέπλεκα παρθενικὰ μαλλιά, πάνω σὲ μοναχικὰ κρεβάτια, μάταια ἐπικαλοῦνται τὰ δάχτυλα τοῦ Ἑρωτα;

Τὸ νερὸ κυλᾷ στὰ πόδια τῆς κοπέλας, τ' ἀκούραστο νερὸ ποῦ τόσο ἀόριστα λόγια μουρμουρίζει.

Καὶ νὰ ποῦ τὸ ρεῦμα σούρνει στὸ δρόμο τοῦ κόκκιν' ἀνθόφυλλα, σι' ἀντιφέγγισμα τῶν ἄστρον σκορπισμένα.

Τρομαγμένη, ἡ κοπέλα, φέρνει τὰ δυὸ χέρια της στὰ μάτια.

Τρέχουν τὰ δάκρυα ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σφιγμένα δάχτυλα.

Τῆς φάνηκε ποῦ εἶδεν αἱμάτινους λεκέδες καὶ στὴν εὐωδιά τῶν πεθαμένων ρόδων νομίζει ποῦ ἀναπνέει τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της τὴν ψυχὴ.

Τώρα, τὸ κανόνι, μ' ὅλη του τὴ δύναμη, ἀναταράζει τὴ βιολετιὰ κουρτίνα τοῦ ὄριζοντα.

Μὲ βῆμα κλονισμένο καὶ μὲ περίλυπη τὴν καρδιά, ἡ κοπέλα ἔφυγεν ἀπὸ τὸ γιοφυράκι.

* Ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «La Veilleuse».

PAUL BORNET:

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΥΡΑΣΗ.

Ἐχω σήμερα λεπτὰ ἡρεμίας. Βιαστικά, τὰ ρίχνω στὴ ζυγαριὰ σας.

Ὁ ἥλιος εἶνε λαμπερός, λίγο ζωηρός, ἀνοιξη τόση ὅση χρειάζεται γιὰ νὰ τραφοῦν τὰ φυτά. Προχώρει πάντα, μικρὲ, πρὸς τὴν αἰσθηματικότητά, πρὸς τὴν καρδιά.